

*Chci, aby náš prapor rudě vlál,
Neb vidím starce, jenž století stál
a poznal, že předešli jej, posměch v líci
všech řemesel holobradí učedníci
a jemu, otrhanci,
již postavením svým přerostli nad hlavu,
a vzadu když zůstal, spokojen s málem svým v ranci,
jak na romantickou se na něho dívají postavu.*

*To ty jsi, spisovateli.
To ty jsi, šašku pro ukrácení chvil.
To ty jsi, snílku tragický.
Ty, básníku, strážce bdělý
národních sil,
ty zaostalče dob přešlých klasický.*

*Je žádoucná píseň, jež bude rudě vlát,
a praporem bouřlivě třískat v zarostlé tukem zraky,
po hromadách zlata jež šilhají, shrabovat zvyklí a brát
a vydřít těm, kdož jsou práce bouřliváky.
Je žádoucná píseň, jež bude rudě vlát,
jež nedopustí, aby kdo na vydřeném pokladu sedal,
s ním lichvařil a co ti patří, i bral a nedal.*

Tisk, pero tvá mocná je zbraň,
však nevolník v službách cizích máš svědomí spící.
Ty dokud svůj nezdvihneš prapor rudý,
svůj prapor krvavě rudý,
dál poneseš krve daň
na útraty gentry lichvařící
s tvým duchem,
s tvou krví, s tvým časem, s tvou vůlí,
s tvým vší, a ještě tvým proniknout musí sluchem
škleb pohrdání, neb mnozí demokraté jsou takého druhu,
že blahosklonností svoji vyznamenávají sluhu,
i když tě pohostí, v kočáře svezou a provedou sály
i když se tvým jménem chlubití zdáli,
vždy jsi jim otrok, o jehož duchu ceník platí.
Ty nevěř jim.

Takhle však zamávati
praporem rudým, krvavě rudým!

A to už by ohromný rudý prapor byl,
mít všecka ta krví nasáklá prostěradla,
ta, na nichž zhas Mácha, Havlíček, na nichž
dodýchal Tyl,
kde Němcová chřadla, až zvadla,
a na němž duševní dělník až dodneška na úbytě živořil.

Ten prapor by musil mít rudý, krvavý smích,
odvahu zpřetrhat pouta smluv zbabělých,
vlát nad všemi poklady duševní české říše,
z nichž těžilo panstvo, co tebe nechalo hodům svým
přihlížet tiše.

Ten prapor nechť rudě vlá,
ať vzrýně mu krví svou zaschlou v tvář šlehne, ať
zabolí!
Kdo nepůjde za ním, ten ušlapán docela.

A vy, vy přístipkářští a kompromisní služebníci
té gentry s vašimi duchy lichvařící,
si nechte své reformní směšné oboly!

(Červen 2, s. 113, 29. května 1919)